

Budapest, "Szabad Nép", 1952 szeptember 20.:

RÉVAI JÓZSEF NEMZETPOLITIKAI MINISZTER
KOSSUTH BESZÉDE BUDAPESTEN

Elvtársak!

Alig több, mint egy éve határozta el a Magyar Népköztársaság
kormánya, hogy Kossuth Lajosnak, születésének 150. évfordulójára,
új szobrot állít Budapesten. Kormányunk határozata megvalósult.

Az új Kossuth-szoborral—ellentétben a régivel— Kossuth-tal együtt
meg van örökítve a magyar nép, amelynek fiai 1848-ban harcoltak, vérezték
és meghaltak a hazáért. És mert ez a szobor méltón hirdeti Kossuthnak
és népének nagyságát, kormányunk köszönetét tolmácsolom a szobor minden
alkotójának.

Elvtársak! 150 év telt el Kossuth Lajos születése óta.

Elég idő arra, hogy emberek és eszmék feledésbe merüljenek. Kossuth
Lajos kivételes nagyságának bizonyossága, hogy emléke ma is elevenen él
népünk szívében, hogy eszméiből ma is meríteni tudunk.

Kossuth Lajos a magyar

függetlenségért vívott évszázados küzdelemnek, a XIX. század magyar történelmének legnagyobb alakja. Vejjon mit tisztelünk benne, a magyar nemzeti szabadságharc, a polgári forradalom nagy harcosában és vezérében, mi, akik egy évszázaddal később új viszonyok között, egy más világban, a munkásosztály vezetésével a dolgozó nép új, szocialista országát építjük?

Tiszteljük Kossuth Lajosban mindenek előtt a forradalmárt, aki 1848-ban felvette a nemzet árcsába dobott keztyűt, nem hátrált meg, nem alkudott meg, nem egyezkedett az idegen elnyomókkal, hanem forradalmi erővel fegyverbe szilitotta népét, a válságos helyzetben nem lapult meg, hanem szembenézett a viharral, bátran és merészen dacolni mert vele.

Tiszteljük Kossuth Lajosban azt a politikust, aki hitt a nép erejében, és erre a hitére merte építeni politikáját. Kossuth nem a népből jött, de felismerte, hogy jobbágyfelszabadítás nélkül a nemzet kényre-kedvre ki van szolgáltatva az idegen elnyomóknak. 1948-49-ben rá merte bízni a haza megvédését a tömegek erős karjára, nem riadt

vissza a nép mozgósításától, mert a tömegekre támaszkodni.

Tiszteljük

Kossuth Lajosban az idegen elnyomók belső szövetségeseinek kérel-
hetetlen üldözőjét, aki kész volt arra, hogy a hazatérőket törvé-
nyen kívül helyezze, aki elrendelte birtokaik elkobzását, aki paran-
csot adott a Habsburgokkal egy huron pendülő tisztak és mágánások
kitelepitésére az ország fővárosából. Tiszteljük benne, hogy utját
álta a megalkuvóknak, akik a reakciónak gyáván és becsstelenül térdet,
fejet akartak hajtani.

Tiszteljük Kossuth Lajosban a nagy forradalmi
államférfit és szervezőt, aki a veszély órájában biztosítani tudta
a gyávákkal és fejűzet vezetőikkel szemben a kormányzat, az államszervezet
működését, a szabadság harcos erők egységét, aki harc közben erős hadsere-
get teremtett és ellátta mindennel, ami a győzelemhez kellett.

Tiszteljük Kossuth Lajosban tántoríthatatlan hűségét a magyar
eszmájéhez,
függetlenség ~~személyiségeknek~~ aki a forradalom veresége után sem esett
kétségbe, a hatvanhetes gyalázatos kiegyezés után is kitartott rendü-
letlenül a magyar függetlenség programja mellett és egymagában

uszott az ár ellen, akkor, mikor egykori hívei mind cserbenhagyták, a magyar vagyonos osztályok mind behódoltak a Habsburg királynak, akinek kezéhez magyar vértanúk ezreinek vére tapadt.

Tiszteljünk Kossuth Lajosban, hogy 1848-ban tisztán látta a magyar szabadságharc és az európai népek szabadságharcainak eltérhetetlen összefüggését, hogy nyíltan hirdette: A magyar nép a szabadságharc csatáterein nemcsak önmagáért küzd, hanem a világszabadságért is.

Tiszteljünk Kossuth Lajosban azt, ami népeknek és a haladásnak szolgálatában nagy tettekre sarkallta, ami veszély órájában erőt és erélyt kölcsönzött neki: mély, önzetlen, tettekben nyilvánuló hazaszeretetét.

Ezt tiszteljünk benne, ezt tanuljuk tőle, ez halhatatlan benne!

Jól tudjuk, Kossuth Lajos az akkor még fejlődő polgári társadalom embere volt, nem volt szocialista és sohasem lett azzá. De hazafi volt, a társadalom haladásáért küzdött és ez jogosít fel bennünket, kommunistákat, a munkásosztály, a dolgozó nép

képviselőit arra, hogy haladó eszméi örököseinek, műve folytatójának tekintsük magunkat. Nekünk, csak nekünk van erre jogunk, senki másnak!

A mi népköztársasági kormányunk büszkén mondhatja el magáról, hogy utódja Kossuth Lajos forradalmi, nemzeti kormányzatának. A mi népi demokratikus államunk vállalja a rokonságot azzal a nemzeti-forradalmi államhatalommal, amelynek megteremtésén a szabadságharc tüzeiben Kossuth Lajos fáradozott.

Kossuth Lajost a vagyonos osztályok cserbenhagyták már a szabadságharc alatt, 1949 után pedig végleg elárulták. Kossuth megingathatatlan hűsége a nemzeti függetlenséghez nem a vagyonos osztályokban vert visszhangot, hanem a dolgozó osztályokban. Az alföldi szegény parasztság és a földmunkáság az ő nevével az ajkán indult harcba a szendőrszuronyok ellen a nagybirtokosok földjéért. A munkásosztály, a kommunista párt vezetésével harcolva Horthyék fascista háborúja ellen, Kossuth eszméjét elevenítette el, és szegelte szembe a hazafutókkal.

Kossuth Lajost megtagadta a polgári Nyugat-Európa is.

A magyar szabadságharcot Anglia egyenes jóváhagyásával fojtották vérbe.

biboros a magyar népi demokrácia ellen. Amerikai tapasztalatai
mondatták Kossuth-tal 1851 Dec. 26, Philadelphiában a szavakat:

"Soha még eddig a tőke ellen nem izgattam, de miután a nagytőkésük minden pénzüikkel támogatják a despotizmust, meg kell és zintén mondanom, hogy ezzel csak a szociális forradalom útját egyengetik." Amerika hivatalos körei és vagyonos osztályai a szobuket is gondosan elzárták Kossuth előtt, aki a magyar felszabadítás céljaira próbált gyűjteni

Amerikában. Így festett a valóságban a Kossuthnak nyújtott állítólagos amerikai támogatás! És azért mondjuk a száz év előtti fősvény amerikai burzsoá

és rabszolgatartók mai utódainak: El a kezeket Kossuth-tól! Kossuth

Lajos a mienk, a szocializmust építő magyar népé! Innen üzenjük amerikai magyar testvéreinknek, akiket milliószámra kiűldözött Magyar-

országból a népellenes régi rendszer és akik Amerikában is csak

mostohaanyára leltek: Ne engedjétek magatokat régi hazátok ellen fordítani, maradjatok hűek Kossuth-hoz, a magyar hazához, amely végre az egész dolgozó magyar nép hazája lett!

Eltársak! Mi támoltunk Kossuth

Lajos harcaiból, de levontuk a következtetéseket kudarcaiból és

csalódásaiból is.

A földkérdést megoldottuk, jobban, következetesebben mint 1848-ban. A földesuri föld 1945-ben a dolgozó parasztságé lett. És az övé marad, mert a szocializmus felépítésével a mezőgazdaságban is örökké elvágjuk az útját a tőkés és nagybirtokos uralom visszaállításának a dolgozó parasztság fölött.

A magyar iparfejlesztés feladatát megoldjuk, jobban, következetesebben, mint ahogy Kossuth Lajos próbálta egy évszázad előtt: mert mi szocialista-módra iparosítjuk hazánkat, a nép hazájává tett országot fejlesztjük a vas és az acél országává.

A nemzeti egység megteremtésének feladatát mi jobban, következetesebben oldjuk meg, mint ahogy Kossuthnak sikerülhetett egy évszázad előtt, mert mi nem urak és jobbágyok nem létező érdekösségére, hanem a munkások, parasztok és értelmiségi dolgozók valószínűs érdekösségére építjük a nemzeti egységet. Mi a nemzet vezetését kivettük a zsebükét és nem a hazát szerető, régi uralkodóosztályok kezéből és a harcokban megedzett, munkában tapasztalt magyar munkásosztály erős

kezére bízuk.

Mi, a magyar függetlenség megvédésének feladatát jobban, következetesebben tudjuk megoldani, mint száz év előtti nemzetünk legjobbjai, élükön Kossuth Lajossal, mert mi a munkásság és a dolgozó parasztság szilárd szövetségére építhetünk belül, kívül pedig a szabad népek együttműködésére és barátságára. Az, amiről Kossuth Lajos csak álmodni és tervezgetni tudott 1848 szomorú tapasztalatai után, a magyar nép és a szomszéd népek megegyezéséről: ma valóság. A szabadságharc alatt a cári Oroszország a magyarságot elnyomó Habsburgok szövetségese volt. Ma: a szocializmus országa, a béke országa, a kommunizmus nagy építkezéseinek országa, Sztalin országa: barátunk, támaszunk és szövetségeseink.

Révai József
Kossuth-berzse

1952

Szept.

20.

9 db lap